

Posmrtný život

Máme-li dobře pochopit eschatologii, nauku o posledních věcech člověka i světa, měli bychom se na úvod zamyslet nad posmrtným životem. Především si musíme vyjasnit některé pojmy. Proč lidé mají se smrtí a s posmrtným životem při čtení Písma tolik problémů? Jak mohou některé sekty tvrdit, že lidé po smrti spí apod.? Příčina tkví v rozdílu mezi tím, co říká Bůh a co říká člověk.

Připomíná mi to historku, kterou zažil jeden z mých spolupracovníků, havíř. Jel na motorce a na cestě stály dvě ženy. U nás na Slezsku se takovým říká „klepny“ - jedna pro druhou měly tolik zajímavých zvěstí, že si ani nevšimaly, co ratolest jedné z nich dělá. Děcko již omrzelo tahat mámu za sukni, uvidělo něco zajímavého na silnici a nevšimlo si, že po ní přijíždí motorka s mým přítelem. Ten málem dítě přejel. Stačil ale ještě přibrzdit, naklonit se a dítě odhodit, aby nebylo přejeto. Pak skončil i s motorkou na zemi. Dítě, uchráněné od úrazu, upadlo a začalo křičet, matinka spustila křik ještě větší. Můj přítel postavil motocykl, přišel k ní a zakončil událost havířsky: Ubalil jí jednu zprava, druhou zleva a po dobře míněném napomenutí odejel. Díky překvapení i křik na chvíli ustal. Celá kauza ale skončila u soudu a můj přítel havíř se tam dozvěděl, že danou ženu „inzultoval“. V následné obhajobě prohlásil: „Je mi líto, soudruhu soudce, nerozumím vám. V žádném případě jsem nikoho neinzultoval, já jí jen jednu vrazil.“

Stejně tak si i my musíme uvědomit, že lidské a Boží názvosloví se liší. Když Bůh řekne „smrt“, co tím míní? Měli s tím problém již Židé. Pán Ježíš například řekl, že „kdo věří ve mne, nezemře, bude žít navěky“. Židé namítli, že Abraham a všichni ostatní zemřeli. Pán Ježíš ovšem nemínil smrt fyzickou.

Tedy za prvé: Co je to smrt? Smrt je ztráta kontaktu. „Smrt první“, čili fyzická, je ztráta kontaktu s tímto světem. V klinické smrti sice člověk ještě může tento svět vnímat, ale ztrácí s ním kontakt - již s ním nemůže komunikovat. „Smrt druhá“, tu kterou nazývá „smrtí“ Pán Ježíš, je teprve pro Boha smrtí skutečnou - člověk ztrácí definitivně kontakt s Bohem. Je od Boha navěky oddělen. Kdykoliv tedy čteme taková místa v Bibli, musíme si uvědomit, jaký je jejich skutečný smysl. Zda jde o pohled ze strany člověka nebo Boha.

Ve Starém zákoně se hovoří o tom, že duch člověka po smrti jde k Bohu. Rabíni tušili částečně to, co zjevuje v plnosti až Zákon nový, že jsou dvě místa, která jsou určena po smrti lidem.

V ráji se člověk dozvěděl, že v případě hříchu propadne smrti, tedy že pro Boha bude mrtev. Jednalo se však o smrt duchovní, nikoliv fyzickou. Aby takový člověk ožil, potřebuje prožít znovuzrození, jak vysvětluje Pán Ježíš Nikodémovi (Janovo evangelium, 3. kapitola).

První jasnou zmínku o posmrtném životě nám přináší Pán Ježíš v závěru 16. kapitoly Lukáše: *Byl jeden bohatý člověk, nádherně a vybraně se strožil a den co den skvěle hodoval. U vrat jeho domu lehával nějaký chudák, jménem Lazar, plný vředů, a toužil nasytit se aspoň tím, co spadlo se stolu toho boháče; dokonce přibíhali psi a olizovali jeho vředy. I umřel ten chudák a andělé ho přenesli k Abrahamovi; zemřel i ten boháč a byl pohřben. A když v pekle pozdvihl v mukách oči, uviděl v dáli Abrahama a u něho Lazara. Tu zvolal: „Otče Abrahame, smiluj se*

nade mnou a pošli Lazara, ať omočí aspoň špičku prstu ve vodě a svaží mé rty, neboť se trápím v tomto plameni. ' Abraham řekl: *„Synu, vzpomeň si, že se ti dostalo všeho dobrého už za tvého života, a Lazarovi naopak všeho zlého. Nyní on se raduje a ty trpíš. A nad to vše je mezi námi a vámi veliká propast, takže nikdo - i kdyby chtěl, nemůže odtud k vám ani překročit od vás k nám.* ' Řekl: *„Prosím tě tedy, otče, pošli jej do mého rodného domu, neboť mám pět bratrů, ať je varuje, aby také oni nepřišli do tohoto místa muk.* ' Ale Abraham mu odpověděl: *„Mají Mojžíše a Proroky, ať je poslouchají!* ' On řekl: *„Ne tak, otče Abrahame, ale přijde-li k nim někdo z mrtvých, budou činit pokání.* ' Řekl mu: *„Neposlouchají-li Mojžíše a Proroky, nedají se přesvědčit, ani kdyby někdo vstal z mrtvých.* ' ' (L 16,19-31)

Bibli je potřeba brát jako reálné sdělení, stejně jako když my při kázání vyprávíme skutečné příběhy ze života. Když Pán Ježíš vypráví podobenství, je to vždy výslovně uvedeno, jako například v podobenství o rozséváči ze čtvrté kapitoly Marka. Když se zamyslíme nad výše uvedeným příběhem z Lukáše, vidíme, že nejde o podobenství, jakkoliv bylo toto slovo vloženo autory ekumenického překladu do nadpisu. V patnáctém verši, který příběhu o Lazarovi předchází, je totiž jasně řečeno, že Ježíš učedníkům „řekl...”. Šlo tedy o skutečný příběh, nikoliv podobenství.

Uvědomme si, co nám Pán Ježíš chce v tomto příběhu říct: Ukazuje nám dva typy lidí. Lazara, kterého zná jménem, je to tedy člověk pro Boha živý. I když trpěl nedostatkem, měl jméno. Boháč pro Boha nežil, ani jméno nemá. Pán Ježíš používá židovskou terminologii, když říká, že se boháč nachází „v pekle”. Nevíme, jak se tam dostal. Je na místě, kde trpí. Ví však, že tam zatím nejsou jeho bratři - má tedy paměť. Vidí Lazara, Abrahama, slyší a může volat. Vládne tedy smysly. Tím nám Pán Ježíš chce říct, že člověk po smrti normálně reaguje. Boháč říká, že jeho bratři ještě žijí - to znamená, že život na zemi běží dál, nejde o příběh po konci světa. Lazar je „v lůně Abrahamově”. Je také pod vládou smrti, ale netrpí. Bůh tedy dal lidem dvě místa, kde přebývají po smrti a kde, jak je vidět, vládnou všemi svými smysly i pamětí. Mezi lidmi s různým údělem je nepřekonatelná propast. Lidé na zemi jsou odkázáni na Mojžíše a proroky. Neposlechnou-li je, neposlechnou ani mrtvé, kteří mají zákaz s živými komunikovat.

Když Pán Ježíš umírá na kříži se slovy „dokonáno jest”, sestupuje do pekel, jak říká Písmo: *Byl usmrcen v těle, ale obživen Duchem. Tehdy také přišel vyhlásit zvěst duchům ve vězení, kteří neuposlechli kdysi ve dnech Noémových. Tenkrát Boží shovívavost vyčkávala s trestem, pokud se stavěl koráb, v němž bylo z vody zachráněno jenom osm lidí. (1P 3,18b-20)* Předtím lotrovi na kříži neříká: „Ještě dnes budeš se mnou v lůně Abrahamově,” ale používá nové názvosloví: „Budeš se mnou v ráji.” Pán Ježíš zemřel dřív než lotr. Sestupuje do pekel jako vítěz. Říká, že zlomil moc smrti nad člověkem, to znamená, že vyvedl zajaté na svobodu z „lůna Abrahamova” a zvěstoval jim: „Zvítězil jsem, pojd'te.” A uvedl je, jak říká Zjevení Jana, na místo odpočinutí. Proto Jan říká „blahoslavení odtud” (tj. od kříže), ti, kteří umírají v Kristu. Místo odpočinutí Pán Ježíš nazval rájem, tedy místem v blízkosti Boha. Místo, kde se nalézal boháč, není Ohnivým jezerem, tam jsou trápeny duše ve věčnosti. Stejně tak „místo odpočinutí” není definitivním místem pro spravedlivé, to nás teprve čeká.

Tímto úvodem jsem pouze chtěl vysvětlit posmrtný život. Ano, lidé po smrti dále žijí. Když Bible říká, že „tělo spí”, míní tím, že se rozpadá v prach. Ale nespí člověk jako takový, ten žije dál. Proto apoštol Pavel směle Korintským říká: „Byl bych raději u svého Pána.” A Pán Ježíš říká saduceům, že se pletou, protože Bůh je Bohem živých, když říká „Bůh Abrahamův, Bůh Izákův a Bůh Jákobův”. Bůh tím, že stvořil člověka a dal mu život, dal něco ze sebe, a to je nezničitelné.

Druhý příchod Pána Ježíše

Mám-li nyní psát na téma druhého příchodu Pána Ježíše, musím začít u verše 1Kor 13,9: *Vždyť naše poznání je jen částečné, i naše prorokování je jen částečné.* Jiné překlady říkají *jen zčásti*. Takže tyto věci sice v Písmu jsou přítomny, seřazeny za sebou, ale v plnosti je poznáme, až nastanou.

Nejdříve se pro ilustraci reálnosti biblických proroctví podívejme do Mt 24,1-2: *Když Ježíš vyšel z chrámu a odcházel odtud, přistoupili k němu učedníci a ukazovali mu chrámové stavby. On však jim řekl: „Vidíte toto všechno? Amen, pravím vám, že tu nezůstane kámen na kameni, všechno bude rozmetáno.“* - Na těchto verších vidíme, do jaké míry se naplňují proroctví. Protože toto proroctví se již naplnilo, můžeme z něj usuzovat na spolehlivost proroctví jiných.

Chrám, o kterém je zde řeč, byl v době Pána Ježíše v rekonstrukci a král Herodes jej stavěl s velikou pompou a okázalostí. Chtěl, aby tato stavba byla něčím, co do historie vstoupí jako div světa. A takto byl také chrám skutečně přijímán. Ale od okamžiku, kdy byl definitivně dostavěn, sloužil jen dva roky. Potom nastala židovská válka. Když se Titus, který po svém otci Vespasiánovi převzal vedení této války, přiblížil k Jeruzalému a uviděl chrám, rozhodl se, že chrám nesmí být zbořen. V tomto smyslu také vydal vojsku příslušné rozkazy - chrám musí být zachován. Tak byl tento vojevůdce uchvácen nádherou chrámu. Ovšem Pán Ježíš řekl něco jiného - chrám bude zbořen a nezůstane kámen na kameni. Takže při dobývání Jeruzaléma, když bylo město již obsazeno a chrám se stal poslední baštou obránců, jeden z vojáků vhodil dovnitř zapálenou pochodně. Chrám se vzňal a začal hořet. Ani příkaz Titův mu nepomohl. Ale Pán Ježíš řekl nejen, že bude zničen, ale že „nezůstane kámen na kameni“. Chrám byl zevnitř ozdoben zlatem. Žár požáru začal zlato tavit a ono vtékalo do škvír mezi jednotlivé kameny. Římsí vojáci zlato milovali, a proto po požáru bez ohledu na námahu rozebrali chrám kámen po kameni, aby jim ani kousek zlata neunikl. Nevědouce takto naplnili slova Pána Ježíše. Toto chci říci úvodem, abychom si uvědomili, že všechno to, co říká Bible, se jednou stane a naplní. Jakkoliv to může vypadat nepravděpodobně.

Celou otázku eschatologie rozdělíme do pěti oddílů. Každý z těchto bodů se bude skládat ze dvou částí.

Předzvěst a začátek poslední doby

Začněme prvním bodem. Jeho první částí bude předzvěst - doba předcházející příchodu Ježíše Krista spolu se svými znameními, druhou částí bude začátek poslední doby. Ve kterém ze zmíněných dvou období žijeme, si netroufám říci. Ponechávám tedy na čtenáři, aby si sám udělal úsudek z toho, co kolem sebe dnes můžeme vidět.

Podívejme se v první řadě na znamení, která nám sám Pán Ježíš popsal. Můžeme si je rozdělit na čtyři okruhy.

Znamení ve světě

Věz, že v posledních dnech nastanou zlé časy. Lidé budou sobečtí, chamtiví, chvástaví, domýšliví, budou se rouhat, nebudou poslouchat rodiče, budou nevděční, bezbožní, bez lásky, nesmiřitelní, pomlouvační, nevázaní, hrubí, lhotejní k dobrému, zrádlní, bezhlaví, nadutí, budou mít raději rozkoš než Boha, budou se tvářit jako zbožní, ale svým jednáním to budou popírat. Takových lidí se straň. (2Tm 3,1-5)

Především vám chci říci, že ke konci dnů přijdou posměvači, kteří žijí, jak se jim zachce, a budou se posmívat: „Kde je ten jeho zaslíbený příchod? Od té doby, co zesnuli otcové, všecko zůstává tak, jak to bylo od počátku stvoření.” (2P 3,3-4)

Když si tato dvě místa přečteme, vidíme v nich prvky, které jsou v dnešní společnosti přítomny velice silně. Lidé byli v každé době svým způsobem sobečtí, chamtiví, atd., ale nikdy tomu nebylo v takové míře a ve spojení s ostatními znamenáními jako dnes. Jako příklad si můžeme uvést, že „budou mít raději rozkoš než Boha, budou se tvářit jako zbožní, ale svým jednáním to budou popírat”. Kdy tomu bylo v takové míře jako dnes? Výše uvedené verše bychom mohli shrnout slovy „odstoupení od Písma a živého Boha”. V dnešní době jen v západní Evropě a Severní Americe denně odchází osm až deset tisíc lidí od víry v Boha. To je totální odliv. Roste světskost, láska k penězům atd. Toto je tedy první znamení.

Druhé znamení najdeme v Mt 24,6-7: *Budete slyšet válečný ryk a zvěsti o válkách; hled'te, abyste se nelekali. Musí to být, ale to ještě není konec. Povstane národ proti národu a království proti království, bude hlad a zemětřesení na mnoha místech.* Zamysleme se nad touto formulací „zvěsti o válkách”. Zapni si televizi a je ti jasné, že toto vše je již zde a děje se to kolem nás. Národ povstává proti národu a království proti království. Mluví se sice o míru, ale přitom se stále vyrábějí nové a ničivější zbraně. To něco znamená.

Další znamení najdeme v Mt 24,9-10: *Tehdy vás budou vydávat v soužení i na smrt a všechny národy vás budou nenávidět pro mé jméno. A tehdy mnozí odpadnou a navzájem se budou zrazovat a jedni druhé nenávidět.* Negativní postoj vůči církvi sílí. Do roku 1900 bylo zaevidováno zhruba 35 000 umučených pro Krista. Od počátku 20. století do roku 1985 to bylo 350 000, a od té doby po dnešek - za dobu patnácti let - můžeme připsat dalších 350 000 obětí pronásledování. Po celém světě, ať v Africe, muslimských zemích či na jiných místech jsou křesťané ve stále větší míře mučeni a zabíjeni. Toto znamení se tedy stále více naplňuje.

Kromě pronásledování fyzického však můžeme vidět i jiné, „kulturnější”, kdy je Boží lid zesměšňován, kdy být opravdovým věřícím a hlásit se otevřeně k víře v Bibli začíná být i v křesťanských kruzích velmi opovážlivé. Říct, že Bible je Boží slovo, znamená vysloužit si mezi mnohými křesťany pohrdavé pohledy, protože „dnes jsme přece na takové teologické výši, že již nepotřebujeme Ducha svatého a Bibli... dnes již přece všechno víme lépe.” Tento tlak stále roste, církev je stále více zesvětštělá a sama volá po stále větší toleranci. Podívejme se však na minulost: Kdyby sám Pán Ježíš byl tolerantnější, neskončil by na kříži. Kdyby apoštol Pavel byl jen trochu více tolerantní, nebyl by tak pronásledován. Ano, humanismus a osvícenectví se dnes stále více tlačí do křesťanství a způsobují mnoho problémů.

Další znamení vidíme v Danieli 12,4: *„A ty, Danieli, udržuj ta slova v tajnosti a zapečeť tuto knihu až do doby konce. Mnozí budou zmateně pobíhat, ale poznání se rozmnoží.”* Rozmnoží se poznání. Za posledních dvě stě deset let, od doby růstu osvícenectví a humanismu, máme možnost vidět obrovský vědní rozmach v každé oblasti, elektronikou počínaje a rozvojem biologie konče.

Znamení v přírodě

Nebo povstane národ proti národu a království proti království, a budou morové a hladové a zemětřesení po místech. (Mt 24,7 kral.). Na západní polokouli je přebytek potravin, ale na druhé straně jedna třetina lidstva umírá hladem a druhá třetina denně usíná, aniž by se dobře najedli. My jen díky Bohu žijeme v té třetí třetině. Máme dostatek, ale stačí se podívat do naší blízkosti - do Afriky, Asie, kde miliony lidí trpí hladem. Mory: Jak jsem se dočetl, jen za

poslední desetiletí vzniklo třicet nových chorob. Znovu se vracejí choroby a epidemie, které jsme považovali za prakticky vymýcené. Četl jsem článek, ve kterém lékaři říkají, že pokud by se dnes objevila epidemie pravých neštovic, tak si s ní nebudeme vědět rady.

Toto vše je realita. Když jsem dospíval, slychal jsem, že všechny tyto věci jsou již za námi. Že je tu věda, která položí nemoci na lopatky a nemocnice se budou postupně zavírat. Místo toho bychom je spíše potřebovali začít stavět, protože nemocí přibývá a nevíme si s nimi rady. Ukázalo se, že antibiotika nejsou všelékem, narůstá vůči nim bakteriální resistance.

Podívejme se na zemětřesení a živelné katastrofy: Když studujeme statistiky, zjišťujeme, že počet úmrtí z těchto příčin za jeden rok dnes převyšuje takovou statistiku za desetiletí v sedmdesátých letech. Místo jejich úbytku vidíme opak - rozmary počasí jsou dnes zcela nevídané.

Znamení v církvi

A tehdy mnozí odpadnou a navzájem se budou zrazovat a jedni druhé nenávidět; povstanou lživí proroci a mnohé svedou a protože se rozmůže nepravost, vychladne láska mnohých. (Mt 24,10-12)

Podívejme se, kolik je v našem národě pseudokřesťanských doktrín, jehovisty počínaje. Často jsou to na první pohled křesťané, ale po hlubším studiu zjistíš, že tomu tak vůbec není. Kolik je ale kolem nás obecně překroucených, falešných zvěstí! Nevyhnulo se to ani letničním a charismatikům. Vidíme, kolik máme jen za posledních sto let pseudoletničních a pseudocharismatických doktrín, jako je např. učení branhamistů. Proto je potřebné být velmi bdělý a citlivý na Ducha svatého, aby nám pomáhal se v těchto věcech orientovat.

Znamení v Izraeli

Od fíkovníku si vezměte poučení: Když už jeho větev raší a vyráží listí, víte, že je léto blízko. Tak i vy, až toto všecko uvidíte, vězte, že ten čas je blízko, přede dveřmi. Amen, pravím vám, že nepomine toto pokolení, než se to všechno stane. Nebe a země pominou, ale má slova nepominou. (Mt 24,32-35)

Před mnohými dny jsi byl určen k tomu, abys na sklonku let vtáhl do země, která se zatím zotaví po meči. Její lid, shromážděný z mnohých národů na hory izraelské, které ustavičně zůstávaly pusté, bude vyveden z národů a všichni budou bezpečně bydlet. (Ez 38,8) - Zde se dočítáme, že v posledních dnech bude Izrael znovu shromážděn.

Padnou ostrím meče, budou jako zajatci odvedeni mezi všechny národy, po Jeruzalému budou šlapat pohané, dokud se jejich čas neskončí. (Lukáš 21,24) - Zde zase čteme, že Jeruzalém jimi bude až do doby naplnění počtu spasených pohanů pošlapáván.

Co se děje před našima očima za posledních padesát let? Téměř dva tisíce let Izrael bojoval, aby se směl vrátit zpět do své země a bylo to absolutně nemožné. A najednou je ten neuvěřitelný zázrak tady - Izrael je státem. Od doby jeho vzniku tu byla permanentní snaha jej zničit. Ale čím více snah bylo, tím méně byly úspěšné. Ano, Izrael je národem a stále více přistěhovalců se vrací do své původní země. Vidíme, že velká část navrátilců je z bývalého Sovětského svazu, odkud se návrat zdál nemožný. A oni se vracejí...

Dnes se dostáváme do druhé fáze, o které mluví prorok Jeremiáš - poté, co Bůh svede Izrael dohromady svým Duchem, potom vyšle lovce a rybáře, kteří zbytek národa budou lovit po

všech horách a na každém pahorku. (Jr 16,16) Zvedne se tedy antisemitismus ve všech národech a ten způsobí, že Židé budou tak utlačováni, že se budou muset vrátit zpátky do Izraele. Protože Bůh řekl, že se vrátí celý národ, ačkoliv ne všem se bude chtít.

Podívejme se na tento národ ještě z jiné stránky. Když se Voltaire ptal pruského císaře Viléma: „Vaše Veličenstvo, kde máte důkaz, že Bůh žije?“ Ten mu odpověděl: „Židé.“ Ano, všechny světové velmoci, kolik jich jen bylo, se snažily Izrael zničit. Ony již neexistují, ale Izrael ano. Egypt, Asýrie, Novobabylónie, Persie, Řecko, Řím a můžeme pokračovat dál až k Hitlerovi a Stalinovi. Všechny tyto říše padly, ale Izrael zůstal, protože Bůh zaslíbil, že hrstka Židů zůstane. Vidíme, že toto vše se naplňuje.

Podívejme se do knihy Zacharjáše 12,2-3: „*Hle, postavil jsem Jeruzalém před všechny okolní národy jako číši, po níž se zapotácejí. Při obléhání Jeruzaléma dojde i na Judu. V onen den učiním Jeruzalém vzpěračským balvanem pro všechny národy. Všichni, kteří jej budou chtít vzepřít, zraní se až do krve. Všechny pronárody země se proti němu srotí.*” Od doby, kdy vznikla OSN, nebylo jedno zasedání, na němž by se neprojednával Izrael a Jeruzalém. Zamysleme se nad tím. Projednávalo se snad na každém zasedání Kapské město? V Súdánu hynou statisíce lidí, a OSN to nezajímá. Na jiných místech se dějí hrozné věci, ale OSN se tomu nevěnuje. Ale s Izraelem je tomu jinak. Proč? Protože to řekl Bůh.

Ano, toto vše jsou znamení poslední doby.

Vytržení a svatba

Jak bude vypadat setkání s Ježíšem Kristem v oblacích? Kdy přijde? Na toto téma mají teologové velmi mnoho názorů, teorií je zhruba kolem dvaceti. Osobně se přikláním k té, která je jakýmsi středem a zároveň je v letničních kruzích nejvíce přijímána. Je to teorie, že Ježíš Kristus pro svoji nevěstu přijde před začátkem „velkého soužení“.

V Bibli můžeme u proroka Daniele, v knize Zjevení i na jiných místech vidět, jak Bůh rozebírá dobu „velkého soužení“ a ukazuje nám, co se během ní bude dít.

Především Pán Ježíš řekl, že přijde „jako zloděj v noci“. Také řekl, že v čase jeho příchodu tomu bude jako za dnů Noe - lidé jedli, pili, ženili se, panoval klid a nic nenasvědčovalo tomu, že přijde katastrofa. Noe stavěl archu a byl ostatními zesměšňován, ale věřil Bohu a ve stavbě pokračoval. Podobně Pán Ježíš vzpomínal Lota - i Sodoma ještě tu noc, kdy byla zničena, žila svým životem. A stejně tak tomu bude v době příchodu Pána Ježíše.

Hle, odhalím vám tajemství: Ne všichni zemřeme, ale všichni budeme proměněni, naráz, v okamžiku, až se naposled ozve polnice. Až zazní, mrtví budou vzkříšeni k nepomíjitelnosti a my živí proměněni. (1Kor 15,51-52)

Toto vám říkáme podle slova Páně: My živí, kteří se dočkáme příchodu Páně, zesnulé nepředejdeme. Zazní povel, hlas archanděla a zvuk Boží polnice, sám Pán sestoupí z nebe, a ti, kdo zemřeli v Kristu, vstanou nejdříve; potom my živí, kteří se toho dočkáme, budeme spolu s nimi uchvázeni v oblacích vzhůru vstříc Pánu. A pak už navždy budeme s Pánem. (1Te 4,15-17)

Dočítáme se zde, že Ježíš přijde náhle, neočekávaně. Svět tedy bude v této době žít v klidu. Když se podíváme, co je psáno v knize Zjevení o době „velkého soužení“, tak tam tento klid

nevidíme. Až se začnou naplňovat všechny katastrofy zmíněné v knize Zjevení, bylo by pro Boží lid poměrně snadné si dobu Kristova příchodu vypočítat. Ale dnes musíme říct, že nevíme, zda Kristus přijde za pět let nebo za padesát. Tuto dobu není možné vypočítat ani přibližně. Nezbyvá tedy než se dívat pozorně kolem sebe a sledovat znamení.

Pán Ježíš také říká, že dva budou na loži, dvě ve mlýně, dva na poli. Jeden z nich bude vzat, druhý zanechán. Bude to okamžik, kdy miliony křesťanů ze země zmizí. Četl jsem, že americká letecká společnost PanAm svého času uvěřila tomuto místu z Bible tak dalece, že stanovili pravidlo, aby v případě, že jeden z pilotů bude věřící, byl druhý nevěřící. Aby letadlo mohlo bezpečně přistát, kdyby náhodou křesťan za letu zmizel. Ano, řidič zmizí z auta, v obchodě zmizí kupující a peněženka plná peněz zůstane na pultě, probudí se manžel a manželka bude pryč. Křesťanům, kteří nemají čistá roucha, najednou spadnou růžové brýle z očí. Uvidí, jak byli oklamáni. Mnozí přijdou za svými duchovními a budou jim vyčítat: „Já jsem ti důvěřoval, když jsi mne uklidňoval. Byl bych žil jinak, kdybych to věděl.“ Bude to doba, kdy po celé Zemi dojde k velikým zmatkům.

Jak tuto dobu budou prožívat křesťané, kteří žijí s Bohem? Najednou uslyšíš zvuk a uvidíš svého Pána a Spasitele přicházejícího na oblacích. Uvidíš toho, kterého tak miluješ, jak stojí na nebi a říká ti: „Tak pojď.“ A najednou si uvědomíš, že pro tebe na zemi vše končí. O nějaký zlomek sekundy nás předejdou ti, kteří zemřeli v Kristu - hroby se otevřou a oni nám půjdou naproti. Budeme vzati k němu na oblaka.

Dílo každého vyjde najevo. Ukáže je onen den, neboť se zjeví v ohni; a oheň vyzkouší, jaké je dílo každého člověka. Když jeho dílo vydrží, dostane odměnu. Když mu dílo shoří, utrpí škodu; sám bude sice zachráněn, ale projde ohněm. (1Kor 3,13-15)

Amen, amen, pravím vám, kdo slyší mé slovo a věří tomu, který mě poslal, má život věčný a nepodléhá soudu, ale přešel již ze smrti do života. (Jan 5,24)

Vždyť se všichni musíme ukázat před soudným stolcem Kristovým, aby každý dostal odplatu za to, co činil ve svém životě, ať dobré či zlé. (2Kor 5,10)

Ve výše uvedených verších čteme o tom, že všichni staneme před soudnou stolicí Kristovou. Nikoli k soudu, ale pro odměnu. Tam se ukáže, zda jsem pracoval pro Krista z lásky k němu nebo z jiného důvodu. Protože Bible říká, že mnohým lidem jejich dílo shoří, ale budou zachráněni jako vytržení z ohně.

Z Bible víme, že tato odměna bude různá. Ten, který již jednou bude vzat, nebude již odvržen a odsouzen. Bude odměněn. Tam se, drahý čtenáři, dozvíš z úst svého Pána: „Jak jsem byl na tebe hrdý, když jsi procházela tím soužením, nemocí, boji a zápasy... Byl jsem hrdý, že jdeš dále, vítězíš...” Uvědomme si tedy, že stojí za to vytrvat, aby se na nás jednou Pán Ježíš s úsměvem podíval a řekl: „Vejdí, služebníku dobrý. Tak jsem se těšil na to, až ti budu moci říct, že jsem byl s tebou spokojen.“ Bude to nádherná chvíle, kdy nám Ježíš setře každou slzu a bude jen radost. Tam si také uvědomíme, kolik jsme udělali zbytečných věcí.

„Radujme se a jásejme a vzdejme mu chválu; přišel den svatby Beránkovy, jeho choť se připravila a byl jí dán zářivě čistý kment, aby se jím oděla.“ Tím kmentem jsou spravedlivé skutky svatých. Tehdy mi řekl: „Piš: Blaze těm, kdo jsou pozváni na svatbu Beránkovu.“ A řekl mi: „Toto jsou pravá slova Boží.“ (Zj 19,7-9)

Tedy bude království nebeské, jako když deset družiček vzalo lampy a vyšlo naproti ženichovi. Pět z nich bylo pošetilých a pět rozumných. Pošetilé vzaly lampy, ale nevezly si s sebou olej. Rozumné si vzaly s lampami i olej v nádobkách. Když ženich nepřicházel, na všechny přišla ospalost a usnuly. Uprostřed noci se rozlehl křik: „Ženich je tu, jděte mu naproti!“ Všechny družičky procitly a dávaly do pořádku své lampy. Tu řekly pošetilé rozumným: „Dejte nám trochu oleje, naše lampy dohasínají!“ Ale rozumné odpověděly: „Nemůžeme, nedostávalo by se nám ani vám. Jděte raději ke kupcům a kupte si!“ (Mt 25,1-9)

Na těchto místech čteme o svatbě. Když se podíváme do 19. kapitoly Zjevení, kdy přichází Ježíš podruhé na zemi, tentokrát po sedmi letech velkého soužení, je již řeč ne o „nevěstě Beránkové“ ale o „manželce jeho“. Již prorok Zachariáš ve čtrnácté kapitole říká, že Ježíš přijde k Izraeli „se svojí slávou“. Slávou mužovou je jeho žena! Ano, my s ním přijdeme. Ale k tomu se vrátím později. Teď se ještě podívejme, co se bude dít na zemi po vytržení křesťanů do nebe.

Sedm let soužení

Pokud jde o příchod Pána Ježíše, kolem něhož budeme shromážděni, prosíme vás, bratří, abyste se nedali snadno vyvést z rovnováhy nebo vylekat nějakým projevem ducha nebo řečí či listem, domněle pocházejícím od nás, jako by den Páně měl už nastat. Žádným způsobem se nedejte od nikoho oklamat, protože nenastane, dokud nedojde ke vzpouře proti Bohu a neobjeví se člověk nepravosti, Syn ztracení. Ten se postaví na odpor a „povýší se nade všechno, co má jméno Boží“ nebo čemu se vzdává božská pocta. Dokonce „usedne v chrámu Božím“ a bude se vydávat za Boha. Nevzpomínáte si, že jsem vám to říkal, ještě když jsem byl u vás? Víte přece, co zatím brání tomu, aby se ukázal dříve, než přijde jeho čas. Ta nepravost již působí, ale jen skrytě, dokud nebude odstraněn z cesty ten, kdo tomu brání. A pak se ukáže ten zlý, kterého Pán Ježíš „zabije dechem svých úst“ a zničí svým slavným příchodem. Ten zlý přijde v moci Satanově, bude konat kdejaký mocný čin, klamná znamení a zázraky. (2Te 2,1-9)

Tu jsem viděl, jak se z moře vynořila dravá šelma o deseti rozích a sedmi hlavách; na těch rozích deset královských korun a na hlavách jména urážející Boha. Ta šelma, kterou jsem viděl, byla jako levhart, její nohy jako tlapy medvěda a její tlama jako tlama lví. A drak jí dal svou sílu i trůn i velikou moc. Jedna z jejích hlav vypadala jako smrtelně raněná, ale ta rána se zahojila. A celá země v obdivu šla za tou šelmou; klekali před drakem, protože dal té šelmě svou moc, a klekali také před šelmou a volali: „Kdo se může rovnat té dravé šelmě, kdo se odváží s ní bojovat?“ A bylo jí dáno, aby mluvila pyšně a rouhavě a měla moc po čtyřicet dva měsíce. A tak otevřela ústa a rouhala se Bohu, jeho jménu i jeho příbytku, všem, kdo přebývají v nebi. A bylo jí dáno, aby vedla válku proti svatým a aby nad nimi zvítězila. Dostala moc nad každým kmenem, národem, jazykem i rasou; budou před ní klekat všichni obyvatelé země, jejichž jména nejsou od stvoření světa zapsána v knize života, v knize toho zabitého Beránka. Kdo má uši, slyš! Kdo má jít do zajetí, půjde do zajetí. Kdo má zemřít mečem, musí mečem zemřít. Teď musí Boží lid osvědčit trpělivost a víru. (Zj 13,1-10)

V 6. kapitole Zjevení vidíme fáze příchodu Antikrista. Zde ho vidíme jako toho, který přichází a nabízí se lidem, kteří se již nasytili demokracie a volají po vládě pevné ruky. Lidé budou volat po muži, který by konečně zjednal pořádek, protože korupce nabude celosvětových rozměrů, poroste chaos, terorismus. To je možné vidět již dnes. Jeden z politiků řekl: „Kdyby měl dnes Saddám Husajn atomovou bombu a balistickou střelu, bude se rozpakovat poslat ji na kterékoliv hlavní město světa? Ani minutu. A řekněte mi - který parlament nebo kongres

schválí, aby byl v rámci prvního úderu tento člověk předběhnout? V tom okamžiku se ozve: „Tam jsou přece ženy a děti. Malé národy, jejichž teroristické skupiny uloupí tyto zbraně, začnou diktovat podmínky a národy budou křičet o pomoc.“

V tu dobu vstoupí na světovou scénu Antikrist - muž slova a činu, který začne jednat a svět ho přivítá. Bude vítán jako Spasitel, kniha Zjevení ho ukazuje jako jezdce na bílém koni. Ale jeho zbrani je luk, zbraň zákeřná - šíp přiletí tiše, ani nevíš odkud, a zabíjí. A Bible nám píše o šípech tohoto nepřítele. Naopak Pán Ježíš je vyzbrojen vždy mečem.

Antikrist přijde a převezme vládu. Podle toho, co nám říká Písmo, bude trvat tři a půl roku, než se plně ujme vlády. V té době udělá smlouvu s Izraelem. Izrael bude vyňat z jeho pravomoci a Antikrist začne i za pomoci Izraele postupně ovládat celou zeměkouli, aby naplnil vizi, kterou měl již Hitler - jedna říše, jeden vůdce. Antikristovi se to nakonec povede.

*V této době je nevěsta (církve) již vzata, ale Bůh člověka stále miluje. Proto budou Antikrista zneklidňovat dva svědkové, o nichž hovoří Zjevení Jana. Ti budou na zemi zvěstovat evangelium a volat k pokání. Budou burcovat národy a mnozí z těch, kteří jako křesťané podcenili Boží slovo, dají na to, co budou tito mužové říkat. Budou se otevírat Bohu, a tím vzbudí velikou Antikristovu nenávisť. Písmo následně mluví o mučednících, protože Antikrist spolu se svým pomocníkem - falešným prorokem - začnou zavádět pořádek. Již dnes můžeme u New Age vidět snahu o veliký kompromis všech náboženství. Říkají: „Bůh křesťanů, muslimů i animistů je přece jeden bůh. Každý jej jinak jmenuje, jinak ctí, ale je to jeden bůh. A tak se sjednoťme...“ Jedinou překážkou je Kristus - ten se prohlašuje za **jediného** pravého Boha. Tato doba nebude dobou ateistickou, ale naopak dobou teistickou. Lidé budou nuceni, aby v boha - v nějakého boha - věřili. Budou mít spoustu možností na výběr a ostatní budou muset tolerovat. A do toho přijdou tito dva svědkové. Nebudu rozebírat, kdo to bude. Mojžíš a Eliáš? Enoch a Eliáš? Nebo někdo jiný? Je mnoho pro a proti a není to důležité.*

V ten čas, na konci tří a půlletého období, poté, co je nevěsta již vzata, je Boží lid prokázán jako čistý a svatý a Ježíš Kristus je v nebi provolán králem (Zjevení 11. kapitola). Jeho prvním rozkazem jako krále je, že dává příkaz archandělovi Michaelovi a jeho andělům, aby vymetli ponebeské oblasti. Satan a jeho andělé jsou svrženi na tuto zem. Již nemají možnost žalovat na Boží lid. A Bible píše, že ďábel přichází na zem s velikou zlostí. Utkává se se dvěma svědky a zabíjí je. Lidé se radují, že tito mužové, kteří znepokojovali jejich svědomí, jsou mrtvi. Ale Bible říká, že po třech a půl dnech vstanou před zraky všech lidí země. V době Janově to byla čistá fikce, ani nejrychlejší dopravní prostředek by to tehdy nezvládl. Dnes zprostředkuje televizní kamera bez problémů přímý přenos do celého světa. Bůh věděl, jak to bude na zemi za dva tisíce let vypadat.

V prvních třech a půl letech velkého soužení Izrael postavil za pomoci Antikrista chrám a Antikrist přichází k jeho posvěcování. Právě tam do chrámu vstoupí Satan, Antikrist se v chrámu posadí na svaté místo a prohlásí se za boha. Tam bude Izraelem odhalen. V té době už bude celá Země sjednocena a bude muset přijmout na ruku nebo na čelo znamení Šelmy - číslo 666. Pro nás již dnes není divné, že lidé budou muset přijmout pečeť, a kdo ji nebude mít, nebude moci prodávat ani kupovat, jak říká Bible. Tou dobou již budou zrušeny peníze, vše přejde na bezhotovostní počítačový systém, takže realizace - instalace počítačového mikročipu pod kůži všech lidí na Zemi, pomocí něhož budou provádět veškeré finanční operace, bude možná. Příprava na tento krok probíhá již dnes.

Bůh bude ale dále jednat. Na zemi budou stále žít Židé, aby ještě někteří lidé mohli být spaseni. Ve druhé polovině velkého soužení, ve druhých třech a půl letech, se Antikrist zaměří hlavně na boj proti nim. Bude zde antisemitismus, jaký svět doposud nepoznal. Falešný prorok se zaměří na Izrael, aby jej totálně zničil. Zároveň však bude mít sám velké problémy, protože jeho vláda se bude na různých místech Země hroutit.

Ve Zjevení čteme, že je tento systém - Babylon - souzen a současně je souzen i falešný prorok. Mezi Antikristem a falešným prorokem - systémem ekonomickým a náboženským - začíná rivalita, intrikaření.

Druhý příchod Ježíše Krista a tisícileté království

Na zemi končí sedm let velkého soužení a přichází doba, kdy na zem sestupuje Kristus s nevěstou (církví) a svými anděly. Je to v době, kdy Antikrist vede válku proti Izraeli a jen hrstka obránců ještě brání Jeruzalém. V tomto okamžiku se zjevuje Kristus se svojí armádou a všichni lidé Jej uvidí v jeho slávě a moci. Bude se před něj muset dostavit Antikrist i falešný prorok. Oba jsou odsouzeni a jako první jsou hozeni do Ohnivého jezera. Přichází archanděl Michael a svazuje Satana s jeho služebníky. Proč je svázán? Proč nebyl uvržen spolu s Antikristem a Falešným prorokem do Ohnivého jezera? Písmo nám to vysvětluje. I v době následujícího tisíciletého království se budou rodit lidé a i oni musí projít pokušením, aby mohli být souzeni.

Vojska, která chtěla zničit Izrael, jsou sama zničena. Současně jsou vzkříšena těla těch, kteří během těchto sedmi let zahynuli. Ti se připojují k nevěstě a nastává doba tisíciletého království, kdy Ježíš Kristus ukáže lidem, jak si to představoval, když stvořil ráj. Země, kterou člověk po tisíciletí ničil, bude znovu obnovena, padne na ni požehnání, jaké bylo v ráji (i chování zvířat se změní) a po tisíc let Kristovy vlády se budou rodit noví lidé. Nevěsta bude vládnout s Kristem. V té době již budeme mít to tělo, které měl Pán Ježíš, když se po svém zmrtvýchvstání zjevoval učedníkům. Tato těla nebudou podléhat fyzikálním zákonům.

Shromáždím všechny pronárody, svedu je do Doliny Jóšafatu (to je Hospodin bude soudit) a budu je tam soudit kvůli svému lidu, kvůli svému dědictví, kvůli Izraeli, kterého rozehnali mezi pronárody. Mou zemi rozdělili. (Jl 4,2)

...A toho neužitečného služebníka uvrhněte ven do temnot; tam bude pláč a skřípění zubů.' Až přijde Syn člověka ve své slávě a všichni andělé s ním, posadí se na trůnu své slávy; a budou před něho shromážděny všechny národy. I oddělí jeden od druhých, jako pastýř odděluje ovce od kozlů, ovce postaví po pravici a kozly po levici. Tehdy řekne král těm po pravici: 'Pojďte, požehnání mého Otce, ujměte se království, které je vám připraveno od založení světa. Neboť jsem hladověl, a dali jste mi jíst, žíznil jsem, a dali jste mi pít, byl jsem na cestách, a ujali jste se mne, byl jsem nahý, a oblékli jste mě, byl jsem nemocen, a navštívili jste mě, byl jsem ve vězení, a přišli jste za mnou.' (Mt 25,30-36)

Ježíš Kristus přichází se svými svatými jako ustanovený král na tuto zemi a usedá v dolině Jóšafat, kde dochází k soudu. Vidíme, že soud popsany jak u Jóele, tak u Matouše není otázka hříchu, ale otázka vztahu k Židům. Tady nejde o Poslední soud. Jde o to, kdo vejde či nevejde do tisíciletého království, ne o to, kdo bude a nebude spasen. Ti, kteří nevejdou do Božího království, odcházejí tam, kde je boháč, tam, kde jsou lidé, kteří za celá tisíciletí zemřeli jako nespasení. Tito lidé jsou definitivně připraveni pro to, aby stáli na posledním soudu. Avšak

lidé, kteří se v době Sedmi let zachovali vůči Izraeli vstřícně, vcházejí do tisíciletého království, kde budou mít ještě šanci přijmout spasení.

Rozvázání Satana a poslední soud

Po tomto období, kdy bude na zemi panovat skutečný mír a skutečná spravedlnost, bude Satan rozvázán, jeho démonické hordy také a znovu naplní zemi, aby sváděli lidi. A Bible k našemu překvapení píše, že budou mít úspěch. Ano, lidé vždy touží po tom, o čem mluvil Voltaire a jeho následovníci: „Nechci být pod ničí vládou, já sám chci vládnout. Já sám vím, co je dobré a zlé.“ Tímto způsobem Satan znovu svede množství lidí a povede je do boje proti Božímu lidu.

Satan shromažďuje národy, má úspěchy a svádí národy k poslední bitvě. Má možnost znovu svádět a ačkoliv ví, že prohrál, ještě naposledy se raduje ze zničení mnohých. Pak ale zasahuje sám Bůh a ničí všechny vzbouřence proti Králi králů. Satan a jeho přísluhovači jsou navěky uvrženi do Ohnivého jezera. Bible říká: „A toto je smrt druhá.“ Začíná poslední soud, na kterém jsou vzkříšeni všichni mrtví, Kainem počínaje, přes Cézara a Nerona až po všechny národy, co kdy žily. Všichni dostávají vzkříšené tělo, aby se mohli postavit před Bohem. Všichni tito lidé se z úst Boha dozvídají rozsudek a jsou uvrženi do Ohnivého jezera. Můžeme se zeptat, zda zde bude někdo ospravedlněn? Ano, budou zde ospravedlněni ti lidé, kteří byli v dolině Jóšafat vpuštěni do tisíciletého království či se do něj narodili a přijali v něm spasení. Ti budou ospravedlněni a vejdou do věčného života.

Dočítáme se také, že definitivně končí role této Země a že Bůh stvoří Zemi novou. Bible říká, že Bůh dal lidem Zemi „navěky“. Stejně, jako my dostaneme nové tělo, tak i Země bude stvořena nová, stará bude spolu s vesmírem zničena. Takže budeme žít na Zemi, ale nové. Jaká bude, to je tajemství, které Bůh připravil k odhalení těm, kteří jej milují.

V každém případě se máme na co těšit. Bůh je velmi vynalézavý. Jednou mi řekl: „Nevíš, jak jsem rád, když vám mohu dělat radost.“